

FUNERAL EN SUFRAGI DE MONS. XAVIER ECHEVARRÍA

Basílica de Santa Maria d'Igualada, 15-12-2016

Rm 5,5-11 // Jn 14,1-6

Acabem d'escoltar en l'evangeli: *Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi.* I aquestes paraules de Jesús ressonen de manera especial en aquests moments en què el dolor envaeix el nostre cor per la mort de Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei. Un dolor, però, ple d'esperança en l'amor misericordiós de Déu. Des del primer moment, en la nit del dimarts, quan ens va arribar la trista notícia de la seva mort, vàrem quedar sorpresos i colpits per la mort d'una persona estimada, d'una persona que ens ha fet tant de bé! Dins la prelatura, el qui és el prelat és anomenat «pare», «el nostre pare». I, certament, Mons. Xavier Echevarría ho fou, no solament de paraula, sinó sobretot amb la seva vida lliurada de pare i pastor, donant la vida a imitació de Crist. I això de manera intensa i incansable, fins al darrer moment de la seva vida, durant els vint-i-dos anys en què ha exercit el seu ministeri de prelat de l'Obra. *Per a servir l'Església* és el títol d'un llibre seu on es recullen diverses homilies pronunciades amb motiu de diferents ordenacions sacerdotals. Podríem dir que els textos recullen allò que ell malda per viure: una vida de servei a l'Església, a tots i cada un dels qui tenia encomanats; una vida de servei teixida amb el fil senzill de les coses de cada dia. Primer, viscut com a batejat, com a infant, com a jove que sent la crida a ser del tot del Senyor i s'hi dona generosament. Més tard, com a prevere, i, finalment, com a bisbe. Sempre, com a pare i pastor, ha volgut identificar-se amb Crist servidor, seguint les petjades del fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escrivà, en el solc també d'un altre home sant, Álvaro del Portillo, dels quals va ser sempre ben a prop, tant físicament com espiritualment.

Una vida de servei a favor dels germans, d'una manera senzilla intentant de fer la vida agradable als altres. Ha animat sempre tothom qui tingués al seu davant a ser homes i dones de pau, siguin on siguin, àdhuc en moments de tensió o enmig de les contradiccions de cada dia, en moments de crisi de cada família o de dificultats personals o socials. Un servei entès com a font de l'alegria. De fet, ha procurat acompanyar amb un somriure i fins i tot amb una nota de bon humor cadascun dels seus consells, de les seves paraules. Les seves correccions paternals han estat sempre acompanyades de dolcesa i d'esperit positiu. L'esperit de servei l'ha portat a procurar ser ben fidel a la vocació rebuda i a les tasques que el Senyor, en el si de l'Església, li ha anat demanant al llarg de la seva vida. Aquesta finor d'esperit l'ha portat a encomanar els fidels de la prelatura i aquelles persones amb qui s'ha trobat en el camí de la vida. Segons m'han comentat, molt a prop del seu traspàs, el qui l'acompanyava va sentir que deia unes paraules que no va sentir bé. Es va acostar i li va preguntar si estava pregant i ell va contestar: «Eestic demanant per la fidelitat de les

meves filles i dels meus fills.» Aquestes van ser les seves darreres paraules. Poc després moria.

Una fidelitat podríem dir també creativa, en el sentit de no repetir mimèticament el mateix, sinó de cercar d'adaptar l'esperit de l'Obra rebut a les circumstàncies i al món que canvia. Ha cercat, així, nous horitzons d'evangelització. En aquest sentit, l'esperit de servei, l'estimació, l'ha portat a animar sempre i tothom a un apostolat generós. Un apostolat entès com un sentir com a pròpies les necessitats dels altres. No restar indiferent davant les necessitats dels altres; també la necessitat de Déu i de la fe. Sofria amb els qui sofrien. Aquesta era una expressió més de la sensibilitat envers cada persona, per petita i desconeguda que fos. Molts recordareu les catequesis sobres les obres de misericòrdia, tant espirituals com corporals, durant l'Any de la Misericòrdia.

I és que la vida, estimats germans, té aquest sentit: donar la vida, servint els germans perquè visquin l'autèntica felicitat, com el Crist ho visqué: *No he vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per molts* (Mt 20,28). I l'amor i el servei ben concret per a portar l'escalf de l'amor de Crist a tots, com ens deia Mons. Echevarría, en la seva carta de l'Advent d'aquest any: *No deixeu de recordar-vos aquests dies de la gent sola o que passa necessitats, i d'aquells que podem ajudar d'una manera o d'una altra, conscients que els primers beneficiats som nosaltres mateixos. Procureu encomanar aquesta sol·licitud tan cristiana a parents, amics, veïns, col·legues. Quin detall tan cristià, entre tants, el d'alguns fidels de l'Obra que durant algunes nits van a oferir una mica de menjar i de beure a persones sense llar!*

En el moment de la mort d'una persona, més enllà del dolor pel traspàs, els cristians avivem la nostra esperança, fonamentada en la certesa de l'amor de Déu. Sant Pau ens ho ha recordat en la primera lectura: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.* L'acció de l'Esperit dona al nostre cor la certesa de l'amor de Déu. El Senyor mai no abandona la seva Església, mai no abandona ni un de sol dels seus fills. L'Esperit Sant actua en el cor dels qui creuen en Jesús i en la seva vida es manifesta l'obra de Déu. D'ací ens neix a nosaltres la certesa que sempre, en tota la seva vida, l'amor de Déu ha acompanyat el nostre germà, el bisbe Xavier Echevarría. Per això, la nostra pregària és plena de l'esperança en l'amor misericordiós de Déu, en la força de la sang de Crist vessada per nosaltres, que ens allibera i salva, que ens purifica i enforteix.

Preguem per ell, doncs, amb l'esperança posada en la infinita misericòrdia de Déu que perdona i purifica, perquè el Senyor l'aculli en el seu regne, on s'ha presentat acompanyat de la pregària i de l'estima de moltíssimes persones d'arreu del món. També de Catalunya, on molts gardeu consells ben pràctics per a viure avui la fe com un trobament ben actual i viu amb Jesús que ens espera en cada persona i cada esdeveniment. Aquesta és la

vida cristiana: viure amb Crist, viure per Crist; aquell al qual confessem enmig del nostre món com l'únic salvador de tots els homes i de tot l'home. Sí, com Crist mateix ens ha dit: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida.*

Preguem pel nostre germà difunt i posem la confiança en el Senyor. Deixem que ressonin unes paraules de Mn. Echevarría, escrites en l'Any de l'Eucaristia, per a portar-nos a la font de la nostra pau i joia profundes: «Jesús s'ha quedat en l'Eucaristia com a remei de la nostra flaqueza, dels nostres dubtes, de les nostres pors, de les nostres angoixes; per a curar la nostra soledat, les nostres perplexitats, els nostres desànim; per a acompanyar-nos en el camí; per a sostenir-nos en la lluita, Sobretot per a ensenyar-nos a estimar, per a atreure'ns al seu Amor. "Quan contempleu la Sagrada Forma exposada en la custòdia, damunt l'altar, mireu quin amor, quina tendresa la de Crist. Jo m'ho explico, per l'amor que us tinc; si poguéis estar lluny treballant i, al mateix temps, ben a prop de cada un de vosaltres, amb quin gust ho faria!" Crist, però, sí que ho pot!, I ell, que ens estima amb un amor infinitament superior al que puguin tenir tot els cors de la terra, s'ha quedat per tal que puguem unir-nos sempre a la seva Humanitat santíssima, i per ajudar-nos, per consolar-nos, per enfortir-nos, perquè siguem fidels.»

Encomanem el nostre germà, pare i pastor, el bisbe Xavier Echevarría a la intercessió maternal de Maria. Ell la va invocar amb tendresa filial com a mare i a les seves mans va deixar la seva vida i la seva mort. I, de fet, va morir el dia de la Mare de Déu de Guadalupe, advocació molt apreciada per ell. El vicari auxiliar de l'Obra explica que, en els darrers moments, pregava a la Mare de Déu de Guadalupe. Els qui l'acompanyaven li preguntaren: «Vol que li posem una imatge de la Mare de Déu de Guadalupe a la vista?» Ell va respondre: «No fa falta; encara que no vegi el quadre, la sento amb mi.» Posem la seva vida de servei en mans de santa Maria: que ella intercedeixi per ell i per la gran família de l'Opus Dei arreu del món i per tots nosaltres. Amén.